

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Contur media s.r.o.**, se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha, zast. Mgr. Viktorem Hunalem, advokátem, se sídlem Sokolovská 47/73, Praha, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2020, č. j. 62 A 13/2020 - 110,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2020, č. j. 62 A 13/2020 - 110 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala ve vydání výzvy ze dne 22. 10. 2019, č. j. MMB/0444201/2019, sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019 (dále jen „výzva“), vydané podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalovaný vyzval žalobkyni, jako vlastníka reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. III/15277 na pozemcích parc. č. XA a parc. č. XB v k. ú. P., obec B., ul. V. (dále jen „reklamní zařízení“) bez povolení příslušného silničního správního úřadu, k neprodlenému odstranění tohoto reklamního zařízení.

[2] Proti výzvě žalovaného brojila žalobkyně námitkami ze dne 1. 11. 2019, tvrdila, že reklamní zařízení je umístěno v souvisle zastavěném území obce, a to na základě povolení příslušného stavebního úřadu. Žalovaný reagoval na námitky žalobkyně vyjádřením ze dne 8. 11. 2019 č. j. MMB/0472015/2019, sp. zn. OD/MMB/0438945/2019, s tím, že okolní budovy které by byly evidovány v katastru nemovitostí, nemají číslo popisné ani evidenční, nebyly tedy naplněny podmínky podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, tudíž se reklamní zařízení nenachází v souvisle zastavěném území obce. Žalobkyně dle žalovaného je povinna disponovat platným povolením ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a na tom nic nemění ani

skutečnost, že reklamní zařízení v minulosti bylo povoleno příslušným stavebním úřadem. Následně žalovaný zaslal spol. Brněnské komunikace, a. s., Renneská 1a, Brno a žalobkyni žádost o zakrytí, odstranění a likvidaci reklamního zařízení ze dne 21. 1. 2020 sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019, č. j. MMB/0032902/2020. Zakrytí a odstranění reklamního zařízení bylo odloženo, jelikož žalobkyně v mezidobí (neúspěšně) požádala o povolení umístění reklamního zařízení.

[3] Dne 24. 1. 2020 podala žalobkyně žalobu, ve které se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který měl spočívat ve výzvě žalovaného k odstranění reklamního zařízení (viz výše). Podle žalobkyně neměl žalovaný pravomoc ani působnost k vydání výzvy a namítá její nicotnost, nepřezkoumatelnost a opožděnost. Reklamní zařízení bylo umístěno na základě povolení příslušného stavebního úřadu po vyjádření všech dotčených orgánů, přičemž ani žalovaný, který ve věci vydal koordinované stanovisko, neměl k umístění reklamního zařízení žádné námitky. Reklamní zařízení se nenachází v ochranném pásmu komunikace, avšak v souvisle zastavěném území obce. Na poli právní úpravy nedošlo k podstatné změně, neboť definice „*souvisle zastavěného území obce*“ tak, jak byla zakotvena v zákoně o pozemních komunikacích zákonem č. 196/2012 Sb., se vztahuje toliko na reklamní zařízení, která byla povolena silničním správním úřadem před účinností této novely, nikoli stavebním úřadem a na tento případ tedy nedopadá. Reklamní zařízení je obestavěno dalšími budovami, na nichž se nacházejí reklamy a vývěsní tabule, přičemž na daném území od doby umístění reklamního zařízení nedošlo ke změně poměrů. Reklamní zařízení se nenachází v ochranném pásmu, a tedy nepodléhá povolení ze strany silničního správního úřadu, což dokládá odkazem na stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29. 9. 2008, č. j. JMK 116131/2008. Nákrety předložené žalovaným ve vyjádření ze dne 8. 11. 2019 jsou nedostatečné, nepřezkoumatelné a neodpovídají skutečnosti. Žalobkyně vyčítá žalovanému formální přístup, nepřezkoumatelnost výzvy, nepřiměřenost jeho postupu a zásah do jejího vlastnického práva. Reklamní zařízení nenarušuje ani neohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a v porovnání s okolními stavbami, reklamami a vývěsními tabulemi nepůsobí dominantně. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud deklaroval nezákonnost zásahu žalovaného v podobě jeho výzvy k odstranění reklamního zařízení, dále, aby mu zakázal v pokračování porušování práva žalobkyně a obnovil předešlý stav.

[4] Krajský soud žalobu zamítl; dospěl k závěru, že nebyla naplněna legální definice souvisle zastavěného území obce ve smyslu zákona o pozemních komunikacích s odůvodněním, že spojnice mezi rohy zvětšených půdorysů dotčených budov jsou delší než 75 m. Reklamní zařízení se nachází v ochranném silničním pásmu, neboť vzdálenost reklamního zařízení od osy vozovky, tj. silnice III/15277, je menší než 15 m. Skutečnost, že se předmětné zařízení nachází v oblasti, která je hustě zastavěná, dle krajského soudu nemění nic na tom, že podmínky pro naplnění zákonem stanovených definičních znaků souvisle zastavěného území obce nebyly v daném případě naplněny; navíc tyto vedlejší budovy nejsou označeny evidenčním číslem. Jako irelevantní shledal krajský soud námitky žalobkyně o tom, že k umístění reklamního zařízení byl vydán územní souhlas a souhlas s povolením stavby na základě kladných vyjádření dotčených orgánů, vč. žalovaného v rámci koordinovaného stanoviska, neboť ani v jednom případě nelze pozitivní stanovisko či vyjádření dotčených orgánů považovat za povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 29. 9. 2008 bylo vydáno před účinností novely zákona o pozemních komunikacích

pokračování

provedené zákonem č. 152/2011 Sb. a navíc se vztahuje k silnici I. třídy – Vídeňská, nikoli k silnici III. třídy, na jejíž ochranné pásmo žalovaný ve výzvě k odstranění reklamního zařízení odkazoval. Výzva byla dle krajského soudu učiněna žalovaným v souladu se zákonem, námitky žalobkyně krajský soud neshledal důvodné.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost co do výroku I. a II. z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), a d) s. ř. s. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s jejími argumenty obsaženými v písemném vyjádření ze dne 15. 9. 2020 a s přiloženými důkazy. S odkazem na § 31 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., obcích (dále jen „zákon o obcích“), který stanoví, že „*samostatnými popisnými a evidenčními čísly se neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku*“, zopakovala úvahy o tom, že budovy, ležící zejm. na pozemcích p. č. XC, dále XD, XE, XF, XG, XH, XCH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, XR, XS, XT, XU, XV, XW, XX, XY, XZ, XAA, XBB, XCC, XDD, XEE či XFF (dále jen „vedlejší budovy“), tvoří ve skutečnosti jeden celek s hlavní budovou č. p. XGG, ležící na pozemku parc. č. XHH, XCHCH a XII v k. ú P. (dále jen „hlavní budova“), a proto je třeba posuzovat vedlejší budovy jako součást hlavní budovy, které jsou kryté č. p. hlavní budovy. Žalovaný při zkoumání toho, zda byly naplněny všechny znaky definice souvisle zastavěného území obce podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, pochybil, jelikož bral v potaz pouze hlavní budovu s přiděleným č. p. a nikoli i další vedlejší budovy (bez č. p.), se kterými hlavní budova tvoří jeden celek. Podle stěžovatelky je nutno do půdorysu hlavní budovy započítat také půdorysy všech jejích součástí, tj. všech vedlejších budov, tvořících příslušenství věci (budovy) hlavní ve smyslu § 510 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Po započtení půdorysů vedlejších budov, zejm. budovy na pozemku parc. č. XC, zvětšeného o 5 metrů v souladu s definicí souvisle zastavěného území obce by vyšlo najevo, že reklamní zařízení se nachází v souvisle zastavěném území obce. Krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav, když se s těmito argumenty nevypořádal a neprovedl ani důkazy předložené spolu s vyjádřením ze dne 15. 9. 2020. Stěžovatelka se neztotožňuje se závěry krajského soudu a napadené rozhodnutí považuje za nepřesvědčivé, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelné. Postup žalovaného i krajského soudu byl formální a nepřiměřený. Reklamní zařízení nepředstavuje pro okolí rušivý prvek, protože je umístěno v souvisle zastavěném území obce a proto není dána ani pravomoc žalovaného jakožto silničního správního úřadu. Stěžovatelka dále uvádí, že přechodná pětiletá lhůta v souvislosti s novelizací zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 196/2012 Sb., se v daném případě neuplatní, tudíž zařízení umístěná před novelou v ochranném pásmu silnice III. třídy mohou být dále provozována bez povolení. Stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 12. 2021 žalovaný setrval na tom, že výzva nemůže být považována za nezákonný zásah, protože povinnost vyzvat k odstranění reklamního zařízení, které nebylo povoleno příslušným silničním správním úřadem, mu vyplývá z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Upozorňuje na změnu právní úpravy vztahující se k definici pojmu souvisle zastavěné území obce, která byla do zákona o pozemních komunikacích vložena zákonem č. 186/2006 Sb., a modifikována do aktuální podoby zákonem č. 152/2011 Sb. Ze situačního nákresu přiloženého k vyjádření vyplývá, že reklamní zařízení se nachází mimo souvisle zastavěné území obce, neboť spojnice mezi jednotlivými budovami ležící nejbližší reklamnímu zařízení, které jsou evidovány v katastru nemovitostí a mají č. p., jsou delší než 75 m.

Argumentace stěžovatelky, která se opírá o zákon o obcích, není pro posouzení souvisle zastavěného území relevantní. Vlastník předmětného reklamního zařízení měl požádat silniční správní úřad o povolení k jeho provozu v silničním ochranném pásmu a uvést danou záležitost do souladu s platnou právní úpravou již v roce 2011. Reklamní zřízení je odstraňováno nehledě na to, zda bylo povoleno stavebním úřadem. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupená advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Dalším v judikatuře zdejšího soudu rovněž konzistentně uváděným důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek (zejm. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 107). Za nepřezkoumatelné je dále nutné považovat takové rozhodnutí krajského soudu, obsahuje-li toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. K takové argumentaci lze zmínit například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245).

[10] V nyní projednávané věci stěžovatelka v kasační stížnosti vyčítá krajskému soudu, že se nevypořádal s jejími argumenty obsaženými v písemném podání ze dne 15. 9. 2020 a neprovedl důkazy, které stěžovatelka spolu s tímto písemným podáním krajskému soudu předložila.

[11] Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka zaslala krajskému soudu dne 15. 9. 2020 vyjádření, v němž se oproti žalobě argumentačně posunula, když

pokračování

s odkazem na § 31 odst. 3 zákona o obcích uvedla, že v daném případě bylo číslo popisné přiděleno pouze hlavní budově č. p. XGG, na pozemku parc. č. XHH, XCHCH, a XII v k. ú. P., tj. hlavní budově, která však tvoří jeden celek s dalšími přidruženými vedlejšími budovami (viz výše). Tyto vedlejší budovy se neoznačují samostatnými popisnými čísly a jejich označení je kryto označením hlavní budovy, ve vztahu k níž daná vedlejší budova vystupuje jako její součást. Podle stěžovatelky jsou tak všechny vedlejší budovy součástí jednoho celku, Areálu Vídeňská 264/120b tvořeného pozemky a budovami ve vlastnictví společnosti HEIM Trade SE, IČO: 26970805, se sídlem Vídeňská 264/120b, Přízřenice, 619 99 Brno, což dokládá výpisem z katastru nemovitostí č. LV 108. Stěžovatelka tedy poukazovala na to, že za budovu, které je přiděleno číslo popisné ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, je nutné považovat také další vedlejší budovy, se kterými hlavní budova tvoří jeden celek; namítla, že žalovaný pochybil, když takto věc neposuzoval. Na podporu svých vznesených argumentů navrhla provést dokazování prostřednictvím kopie katastrální mapy, kde jsou vyznačeny jednotlivé vedlejší budovy tvořící jeden areál společně s hlavní budovou č. p. XGG, plánec areálu Vídeňská 264/120b společně s vyznačením umístění reklamního zařízení a výpis z katastru nemovitostí (LV 108), na kterém jsou uvedeny veškeré nemovitosti náležející do jednoho areálu ve vlastnictví společnosti HEIM Trade.

[12] Ze záznamu ze soudního jednání před krajským soudem ve věci, které se konalo dne 17. 9. 2020, Nejvyšší správní soud zjistil následující. Krajský soud na začátku jednání vyzval zástupce stěžovatelky, aby vyjádření ze dne 15. 9. 2020 zakomponoval do své úvodní řeči, zejm. proto, že z časových důvodů nebylo možné toto doplnění zaslat žalovanému k vyjádření, načež zástupkyně žalovaného dostala možnost na toto vyjádření reagovat. Zástupce stěžovatelky zopakoval argumenty uvedené ve vyjádření ze dne 15. 9. 2020. V řízení před krajským soudem nebylo provedeno dokazování prostřednictvím listin, které zástupce stěžovatelky spolu s vyjádřením ze dne 15. 9. 2020 předložil.

[13] Nejvyšší správní soud zevrubně přezkoumal napadené rozhodnutí a musí konstatovat, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jak se s námitkami stěžovatelky a návrhy na dokazování uplatněnými při ústním jednání, krajský soud vypořádal. Konkrétně absentují úvahy krajského soudu o tom, zda lze považovat vedlejší budovy za součást hlavní budovy (č. p. 264), které s ní tvoří jeden právní celek a jsou jejím příslušenstvím ve smyslu § 510 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Dále, zda je pro posouzení věci relevantní § 31 odst. 3 zákona o obcích, dle kterého se samostatnými popisnými a evidenčními čísly neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku; krajský soud se také nijak nevypořádal s tvrzením stěžovatelky, podle které je možné započíst půdorysy vedlejších budov zvětšených o 5 m při měření vzdálenosti mezi jednotlivými budovami pro účely vymezení plochy souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích; jinými slovy, že spojnici mezi budovami tvoří ve smyslu zákonné definice souvisle zastavěného území obce taktéž rohy zvětšených půdorysů jednotlivých vedlejších budov (které nedisponují č. p. ani č. e.).

[14] Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že krajské soudy jsou povinny vypořádat se v rozhodnutí o žalobě se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li krajský soud žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, a to i tehdy, pokud by důvodnost námítky Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 23. 6. 2014, č. j. 8 As 27/2013 – 93, či rozsudek ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68). Opomenul-li tedy krajský soud přezkoumat uvedenou žalobní námitku, je rozsudek, jímž krajský soud žalobu zamítl, nutné považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 107). Krajský soud námitky jako opožděné neodmítl, resp. je za opožděné ani nepovažoval, pokud stěžovatelce v rámci ústního jednání doporučil uplatněné námitky „zakomponovat“ do přednesu žaloby a umožnil se k nim rovněž žalované vyjádřit. V tomto směru však krajský soud nepochybil, neboť zásad koncentrace se v případě žaloby dle § 82 s. ř. s. neuplatní (srov. § 87 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[15] Z napadeného rozsudku dále není zřejmé, jak krajský soud naložil s navrhovanými důkazy. Ústavní soud stran tzv. opominutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout. Pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51), ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000 (N 63/22 SbNU 65), ze dne 10. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 663/2000 (N 57/22 SbNU 19) či ze dne 25. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 67/2000 (N 17/21 SbNU 153)]. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 – 79, mimo jiné konstatoval: *„Soud je při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel. Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav, jako podklad pro rozhodování soudu a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Provede-li krajský soud při ústním jednání důkaz, který v době vydání správního rozhodnutí neměl správní orgán k dispozici, musí jeho hodnocení nalézt místo v odůvodnění rozsudku.“* Je tedy sice možné doplnit dokazování i o takové důkazy, které správní orgán nemohl mít k dispozici, neboť v době vydání rozhodnutí např. neexistovaly, avšak i takové důkazy musí vypovídat o skutkovém stavu k datu vydání rozhodnutí ve věci. Obdobně v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016 – 21, Nejvyšší správní soud akcentoval, že úkolem správního soudu je posoudit, jak byl zjištěn skutkový stav v předcházejícím řízení před správním orgánem ve správním řízení. Správní soud se při rekonstrukci skutkového stavu zabývá jak formální stránkou (z jakých podkladů a jakých důkazů vycházel správní orgán při svém zjišťování skutkového stavu a jestli případné důkazy provedl v souladu se zákonem a zda jsou dokumentovány ve správním spisu), ale také materiální stránkou (jaká je podstata skutku z hlediska jeho právní kvalifikace a zda mu správní orgány adekvátně porozuměly). V uvedeném rozsudku zdejší soud konstatoval: *„Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficiency, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám.“* Současně však Nejvyšší správní soud připomněl, že správní soudnictví je vybudováno na prioritě přezkumu zákonnosti posouzení věci (*questiones iuris*) s tím, že soud nemá při své činnosti zcela nahrazovat činnost správního orgánu; v tomto ohledu poukázal při zjišťování a hodnocení faktů též na zásadu odbornosti a specializace výkonu veřejné správy.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepostupoval v souladu s uvedenými judikaturními závěry, když nijak nepřihlédl k důkazním návrhům stěžovatelky přiloženým k vyjádření ze dne 15. 9. 2020, předložené důkazy neprovedl, vůbec se jimi nezabýval, resp. neuvedl, proč je není třeba provést. Krajský soud tímto postupem zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož krajský soud se nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami stěžovatelky a opominul provést navrhované důkazy, resp. neuvedl, z jakých důvodů se navrhované důkazy rozhodl neprovést. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než z výše uvedených důvodů zrušit napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že kasační námitky stěžovatelky vedoucí ke zrušení rozsudku krajského soudu (s výjimkou uvedenou výše) nejsou dány k více oddělitelným otázkám (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74), nemohl se Nejvyšší správní soud zabývat věcným posouzením věci. Meritorní přezkoumání dané věci (byť i jen k dílčím otázkám) by v tomto stadiu řízení bylo předčasné.

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a v novém rozhodnutí je povinen se vypořádat se všemi námitkami stěžovatelky, vč. navržených důkazů.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu